

สมาธิเท็จ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ณ วันป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจนะ ฟังธรรม วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา พุทธศาสนาประกอบไปด้วยพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเป็นพระสงฆ์ เราเป็นหลักหนึ่งในไตรสรณคมน์นะ เราเป็นพระสงฆ์ แต่เป็นสมมุติสงฆ์

แต่ถ้าเป็นอริยสงฆ์ขึ้นมา ถ้าเป็นอริยสงฆ์นะ ไตรสรณคมน์ เราเป็นหลักหนึ่งของไตรสรณคมน์ แล้ว ! แล้วเรามีไตรสรณคมน์ในใจเราจริงหรือเปล่า ถ้าเรามีไตรสรณคมน์ในใจของเราจริง เราจะมีหลักยึดของเรา เราจะมีความร่วมมือเป็นสุขของเรา

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา เพราะวันนี้เป็นวันมาฆบูชา ตั้งแต่สมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ สร้างบุญญาธิการมาจะเป็นเครื่องแสดงออกถึงบุญญาธิการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ เพราะจำนวนของภิกษุที่เอหิภิกขุนี้มีจำนวนแตกต่างกัน เพราะบุญญาธิการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บอกไว้เองว่า “เรามีอายุแค่ ๘๐ ปี เพราะว่าเราสร้างวาสนามาเท่านี้” แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละองค์ องค์ก่อนๆ อายุ ๘๐,๐๐๐ ปี ถ้าเอาวิทยาศาสตร์มาจับกัน เราจะเชื่อแทบไม่ได้เลย

แต่เราไม่เคยเห็นมนุษย์สมัยโบราณ มนุษย์สมัยโบราณร่างกายสูงใหญ่มาก เพราะอะไร เพราะสภาพสิ่งแวดล้อม เพราะสภาวะของจิตใจของท่าน ท่านอยู่ของท่านในสมัยนั้น สมัยนั้นสภาวะแวดล้อมมันไม่เสียหาย

ต่อไปคนเรานี้ไปคิดทางวิทยาศาสตร์ คนเรานะถ้าสารอาหารครบถ้วนจะทำให้ร่างกายแข็งแรงเจริญเติบโตขึ้นมาได้ดีมาก เราพยายามกระตุ้นด้วยสารอาหารกัน สิ่งต่างๆ มันก็เจริญเติบโตขึ้นมาได้ โดยหลักของทางวิทยาศาสตร์ ทางโภชนาการ

แต่หัวใจล่ะ ? แต่หัวใจมันจะต่ำต้อยลงขนาดไหน ร่างกายของเรามันแคระแกรน เป็นไปโดยสภาวะแวดล้อม แต่เรากระตุ้นขึ้นมาด้วยธาตุ ด้วยสภาวะของร่างกาย แต่เราไม่ได้กระตุ้นหัวใจให้มันเป็นหัวใจสาธารณะ หัวใจผู้เสียสละ เราเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราถึงได้มาบวชเป็นพระ เป็นนักรบ รบกับใคร รบกับกิเลส สงครามเขารบกัน โดยกองทัพ เรารบกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจของเรา

โลกเขาเราร้อนเพราะว่าเขาอยู่ในกระแสของโลก กระแสของโลกมีการแข่งขันกัน ในภาพของโลกเป็นภาพความเราร้อน มีความเราร้อนหาที่พึ่งร่มเย็นกัน หาที่สงบ หาที่พึ่งพิงพักใจ เขาแสวงหาของเขา

เราก็เหมือนกัน เราก็แสวงหาของเรา เพราะเราเห็นว่าโลกเป็นของร้อน เราเกิดมาเป็นผลของโลก เกิดอันนี้เป็นผลของวิญญูะ เราเกิดมาจากบุญกุศล เราถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนเรื่องที่สุดแห่งทุกข์ เราเห็นที่สุดแห่งทุกข์ เราหวังปรารถนาการพ้นทุกข์ เราถึงได้มาบวชเป็นพระเป็นนักรบ นักรบต่อสู้กับกิเลส ในเมื่อนักรบต่อสู้กับกิเลส กองทัพ ! การเคลื่อนทัพเขาก็ต้องมีเสบียงของเขา เขาต้องมีความพร้อมของเขา

การจะต่อสู้กับกิเลส เราบวชขึ้นมาแล้ว เราก็ไม่รู้เหนือรู้ได้ สิ่งใดๆ เลย เราต้องไปศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราศึกษา เราเสาะแสวงหาเสบียงกรังของเรา เพื่อเราจะเข้าไปต่อสู้กับกิเลส

ข้อวัตรปฏิบัติมันเป็นกติกามันเป็นสิ่งที่สังคมสงฆ์ที่สร้างขึ้นมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติ เป็นธรรมวินัย เป็นบุพพสิกขา ในธรรมวินัยมีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา อาริยวัตร อากันตุกวัตร ข้อปฏิบัติพระพุทธเจ้าได้วางไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เราก็ฟังไม่เข้าใจ เพราะไม่มีการอธิบาย เราก็เหมือนคุณในอรรถกถา คุณในบุพพสิกขา

ครูบาอาจารย์ท่านอธิบายของท่านไว้ เรื่องอาวโสภันเต เรื่องความเคารพบูชากัน มีกติกาคำได้แค่ไหน เราศึกษามันเป็นทฤษฎี แต่ถ้าหัวใจเราละ หัวใจเรามันเป็นอย่างนั้น ใหม ถ้าหัวใจของเรามันไม่เกิดมาจากใจของเรา ถ้าใจของเรามันลงกันที่หัวใจ ครูบาอาจารย์ของเรา กับลูกศิษย์ลูกหาลงกันที่หัวใจ.. ลงกันที่ใจ

ถ้าใจมันลงนะ มันลงกันที่ใจ มันเคารพบูชามาจากหัวใจนะ ถ้าเคารพจากหัวใจ หัวใจเคารพ มันกิริยาจากภายนอกนะ คุณ้ำเสียงสิ เวลาพูดกันด้วยเสียง น้ำเสียงของคน เสียงผู้มีอำนาจ ! จะกังวาน จะมีอำนาจมาก เสียงของผู้ไม่มีอำนาจเสียงจะเบา เสียงต่าง ๆ นี้อำนาจของเสียง อำนาจของกิริยา สิ่งต่างๆ ร่างกาย กิริยาท่าทางนะ มันเป็นอำนาจ อันหนึ่ง อำนาจการแสดงออก

โหงวเฮ้งที่เขาดูกันนะ มันจากเรื่องของภายนอกมันไม่เข้าถึงจิตเดิมแท้ ไม่เข้าถึง สัจจะความจริง สิ่งต่างๆ ข้อวัตรปฏิบัตินะ ข้อวัตรปฏิบัติก็เพื่อให้ใจมีที่เกาะเกี่ยว นี้ก็ เหมือนกัน อำนาจของกิริยา กิริยาต่างๆ ที่เรารบกันด้วยหัวใจ สิ่งการแสดงออกนี้แสดง ออกมาจากใจ มันเป็นกิริยาเท่านั้น ! มันไม่ใช่ความจริง

ถ้าเป็นความจริง ความจริงมันเกิดจากไหนละ ความจริงมันเกิดจากภายใน ถ้า ความจริงจากภายในเกิดขึ้นมา เราทำความจริงของเราขึ้นมา ถ้าความจริงเราขึ้นมา เรา ทำของเราขึ้นมาทำเพื่อย้อนกลับมาที่เรา ถ้าเรากลับมาที่เราได้ เราจะเป็นหลักใน พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระรัตนตรัย

สิ่งที่พระรัตนตรัย เพื่ออะไร นี่ธรรมวินัย พระพุทธเจ้าวางไว้ คุณสิ เช่นวันนี้ อุโบสถ การลงอุโบสถ สงฆ์เป็นวรรคลงกรรม สงฆ์เป็นวรรคทำกรรมไม่ได้ (ถ้าสงฆ์ แยกความสามัคคีจะทำสังฆกรรมไม่ได้) เว้นไว้แต่สิ่งที่โลกเขาเป็นกัน สิ่งในโลกเขาเป็น กันนั้นเพราะอะไร เพราะสิ่งที่โลกเขาเป็นกัน สิ่งที่เขาเป็นวรรคเป็นตอนของเขา

อย่างเช่น ทางโลกของเรา คุณสิ เวลาเรากิจนิมนต์ เรากิจนิมนต์ อย่างการบวชพระ เขานิมนต์เป็น ๑๐ องค์ ๕ องค์ ๗ องค์ กิจนิมนต์ อย่างนั้นไม่ใช่สังฆกรรม สังฆกรรม ดู วินัยกรรม สังฆกรรม สิ่งต่างๆ สงฆ์เป็นวรรคทำกรรมไม่ได้ คุณสิ

คุณฉิน เห็นไหม กฐินเวลาสังฆกรรมต้องเป็นฉันทามติ ฉันทามติคือความเห็น
พ้อง ทุกคนไม่มีคัดค้านในสงฆ์นั้นเลย แต่ในอุโบสถสังฆกรรมก็เหมือนกัน สงฆ์วรรค
ทางกรรมไม่ได้

เว้นไว้แต่ ! เว้นไว้แต่เขาให้ฉันทะมา การให้ฉันทะคือบอกกล่าวทำให้ฉันทะมา
เช่น ผู้ป่วยมาไม่ได้ ต้องมาบอกท่ามกลางสงฆ์ เราจะลงอุโบสถ ต้องบอกท่ามกลางสงฆ์
สังฆกรรม.. สังฆกรรมท่ามกลางสงฆ์ให้ฉันทะมาว่ามีกิจจำเป็นธุระยังง

อย่างเช่น สังฆกรรม บอกฉันทะมา พอฉันทะอย่างนี้บอกมาแล้ว เราทำเพื่อธรรม
วินัยนี้ให้ทำไปได้ อย่างเช่น จำพรรษา บอกลาได้ การซ่อมบำรุงโบสถ์ ศาลา วิหาร พระ
บอกตัดตาหะไปได้ เพื่อไปหาสิ่งนั้นมาซ่อมแซมวัดวาอาราม ผู้ที่สวดอุโบสถไม่ได้ บอก
ลาได้เพื่อจะไปเรียนต่อมุขปาฐะจากปาก เรียนต่อมาเพื่อสวดอุโบสถ ไม่งั้นเป็นอาบัติกัน
ไปหมด สิ่งนั้นก็เป็นอาบัติ

ถ้าสงฆ์ลงอุโบสถไม่มีใครสวดปาฏิโมกข์ได้เป็นอาบัติทั้งวัด นี้ก็เหมือนกัน สังฆ
กรรมเหมือนกัน ถ้าไม่ให้ฉันทะมา การให้ฉันทะมาแล้วถือว่าสิ่งนั้นถูกต้องตามธรรม
วินัย นี้ข้อวัตรปฏิบัติ พระพุทธเจ้าวางธรรมข้อวัตรปฏิบัติไว้ ข้อวัตรนี้เป็นเครื่อง
แสดงออกของใจ ใจอาศัยข้อวัตรปฏิบัตินั้นเพื่อแสดงออก สิ่งต่างๆ อย่างนี้เพื่อการถนอม
รักษา เพื่อให้ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมีทางออก

ในเมื่อมีกฎหมายก็มีข้อยกเว้น สิ่งใดยกเว้น สิ่งใดเป็นข้อกฎหมาย ทำอย่างนี้ผิด
เป็นอาบัติ เป็นอาบัติ แต่ถ้ามีความเห็นสมควรถูกต้อง วินัยก็เปิดช่องให้ทำของเราได้ สิ่ง
ต่างๆ การเปิดช่องให้มันต้องให้เป็นสัจจะ เป็นความจริง ไม่ใช่เปิดช่องโดยเล่ห์โดยกล

โดยเล่ห์กลของเรา เราก็ว่าเรามีความจำเป็นทั้งนั้นนะ ถ้ามันด้วยเล่ห์กล คุณเลิศชิ
กิเลสมันเหยียบย่ำหัวใจ เวลามันจะเอาโรคเอาเปรียบเรา มันอ้างนะ อ้างธรรมะ
พระพุทธเจ้านี้แหละ อ้างธรรมะพระพุทธเจ้ามาเหยียบย่ำเรา ทำถูกต้องไปหมด ถูกต้องถึง
ที่สุดชิ คุณคนเป็นโรคร้าย ถึงที่สุดก่อนที่เป็นเริ่มเป็นโรค เราก็รักษาได้ เราก็เป็นได้ ถึง
ที่สุดแล้วโรคร้ายมันให้ผลแสดงตัวเต็มที่แล้วหมดชีวิต ชีวิตนั้นต้องตายไป

นี่ก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัติถ้าเราอ้างเล่ห์ของเราไปตลอด เราก็จะไม่มีหลักมีเกณฑ์ของเรา เพราะเราอ้างของเราไปเรื่อย อ้างว่ามันมีความจำเป็น ความถูกต้องดีงามทั้งนั้นนะ นี่ไง ธรรมชาติของกิเลสใจ กิเลสมันอ้างธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่สิ่งจะความจริง ไม่ใช่เป็นความจริงตามธรรมชาติ

ถ้าตามธรรมชาติ เราเชื่อสัจต่อธรรมชาติ เรามีสัจจะ สัจจะสำคัญยิ่งกว่าชีวิต เราตั้งสัจจะแล้วเราตั้งใจของเราได้ ทำเพื่อประโยชน์อะไร เพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อประโยชน์กับความเป็นจริงของเรา

ไม่ใช่ทำสักแต่ทำ แล้วว่าได้มรรคได้ผล ได้มรรคได้ผลโดยกิเลสมันอ้างอิงนะ มันอ้างอิงธรรมชาติของพระพุทธเจ้า แล้วมันก็แอบหลอกกินนะ มันแอบซุ่มกินอยู่ในกุหาของใจ แล้วมันบอกว่าสิ่งนั้นเป็นธรรม.. สิ่งนั้นเป็นธรรม แล้วมันเป็นธรรมจริงรีเป่าละ

ถ้าเป็นธรรมจริง มันองอาจกล้าหาญนะ มันออกมาจากข้างใน มันออกมาจากสัจจะความจริง โลกจะเร้าร้อนขนาดไหน คุณสิ เวลาโลกเขาเร้าร้อนเขาพยายามหาที่หลบที่พักที่พึ่งกัน นั่นเป็นการหลบของโลกนะ

แต่ถ้าเป็นการหลบที่พักที่พึ่งของเรา เรามีสัจจะความจริงนะ เรากำหนดพุทธโศกของเรานะ เราทำความสงบของใจของเราได้ ผู้ใดทำสมาธิได้เหมือนมีเรือที่พัก มีที่พักอาศัย คุณสิ ยืนตากแดดอยู่กลางแดด มันเร้าร้อนขนาดไหน เวลาเรามีที่พักที่พึ่งของเรา เราจะมีความร่วมมือเป็นสุขของเรา

ใจเวลามันเร้าร้อนของมัน มันไม่มีที่พักที่พึ่งมันจะเดือนร้อนแค่ไหน แล้วถ้ามันมีหลักใจของมันล่ะ มีความสงบสุขแค่ไหน เวลาโลกเขาเร้าร้อนเขาหาที่พักที่พ้องกัน เราเร้าร้อนของเรา เราก็ต้องหาที่พักที่อยู่ใจของเราให้ได้ ถ้าอยู่ของเราได้เห็นไหม นี่ไง สัจธรรม อัตตา หิ อัตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

ถ้าตนเป็นที่พึ่งแห่งตนได้แค่สมาธิธรรม มันก็มีที่พักที่อาศัยแล้ว แค่สมาธิธรรมนะ มันจะเห็นเลยว่าสิ่งใดกังวล สิ่งใดไม่กังวล สิ่งใดทำแล้วจิตสงบเข้ามา สิ่งใดทำแล้วจิตจะยิ่งฟุ้งซ่านออกไป ทำแล้วมันประสบความสำเร็จมากน้อยแค่ไหน ความมากน้อยแค่ไหนมันมีการกระทำของมัน

คุณูติ เราอยู่กับความเร้าร้อนแต่จิตเราสงบเย็นได้ เพราะความเร้าร้อนมันเป็นความจริงอย่างนี้ ไม่มีใครมีอำนาจเหนือสภาวะแวดล้อมที่มันเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ โลกนี้เป็นอินไตย มันเป็นอนิจจังด้วย เป็นอินไตยด้วย

โลกนี้เป็นอินไตยนะ อินไตย ๔ โลก กรรม พุทธวิสัย ฌาน โลกนี้เป็นอินไตย มันจะแปรสภาพของมันอยู่อย่างนี้ มันอยู่ของมันอย่างนี้ เขาว่าโลกแตก มันจะแตกไปไหน อินไตยไม่มีต้นไม่มีปลาย มันแปรสภาพของมันอย่างนี้ มันแปรสภาพของมันไป มันเป็นอินไตย มันจะมีของมันไป

โลกจะแตก โลกจะเปลี่ยนแปลงขนาดไหน มันเปลี่ยนแปลงของมันเพราะว่ามันเป็นอนิจจังอยู่แล้ว สิ่งนี้เป็นอนิจจัง โลกนี้เป็นอินไตย เราจะไปเดือนร้อนอะไรกับโลกแล้วเรื่องของเราละ โลกทัศน์ โลกจากภายนอก โลกจากภายในละ โลกจากภายในโลกของความเห็น โลกคือหมู่สัตว์

สัตว์หนึ่ง คุณูติ จิตท่องเที่ยวไปในวัฏสงสาร ผลของวัฏฏะ การเกิดการตายของวัฏฏะ จิตดวงหนึ่งเวลาเกิดตาย.. เกิดตาย.. ชีวิตหนึ่ง ซากศพหนึ่ง ซ้อน ! ซ้อน ! ซ้อน ! ซ้อนกันไว้ มันไม่มีที่สิ้นสุดนะ มันเปลี่ยนแปลงมาตลอด มันไม่มีต้นไม่มีปลาย

คุณูติ โลกพิสูจนกันทางวิทยาศาสตร์ ทางฟอสซิล ๔,๐๐๐ ล้านปี โลกนี้พิสูจนได้มี ๔,๐๐๐ ล้านปี ๖,๐๐๐ ล้านปี ว่าโลกนี้เกิดขึ้นแต่เมื่อไหร่ มันหมุนไปอย่างนั้นนะ พิสูจนกันมาขนาดไหน แล้วคิดสิว่าจิตนะ มันเกิดตายๆๆ ถ้าเอาชีวิตหนึ่ง ซากศพหนึ่ง ซ้อนๆๆ กันไม่มีที่เลย นี่ไง โลกจากภายในใจ

โลกคือจิตใจ จิตที่มีการเวียนตายเวียนเกิดใจ ท่องเที่ยวไปในวัฏสงสารใจ สิ่งต่างๆ มันหมุนเวียนขนาดไหน แล้วมันก็จะเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าเราไม่มีคุณสมบัติคุณงามความดีงามของเรา เราจะเกิดมาที่กลางพุทธศาสนาใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ชัดเจนมากในพระไตรปิฎกนะ ว่าศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสหชาตินั้นนะศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองที่สุด

เพราะ ! เพราะไม่มีศาสดา ไม่มีใครจะมีความสามารถเท่ากับองค์ศาสดา ไม่มีใครจะมีความสามารถ ไม่มีใครจะรู้แจ้งขนาดเท่ากับองค์ศาสดา แล้วองค์ศาสดามีชีวิตอยู่ รื้อสัตว์ชนสัตว์ เผยแผ่ธรรมะ สิ่งต่างๆ เจริญรุ่งเรืองมาก แล้ว ๑๐๐ ปี ๒๐๐ ปี ๓๐๐ ปี มีสังคายนาครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ นี้มีการสังคายนาตลอด แล้วแตกออกเป็นนิกายต่างๆ

คูตี คูวัตถูกก่อสร้างในพระพุทธศาสนา คุณความมหัศจรรย์ในสิ่งที่เขาปลูกสร้างกันไว้ ในถ้ำ ในภูเขาต่างๆ สมัยโบราณเขาไม่มีเทคโนโลยีนะ เขาไม่มีเครื่องทุ่นแรงของเขา ด้วยความศรัทธา ด้วยความลงใจ คำว่า “ลงใจ” มันมีความศรัทธามาก มันทำสิ่งใดนะ สิ่งทีวัตถูกก่อสร้างกันได้ขนาดนั้น นี่พูดถึงสิ่งที่จับต้องได้ พิสูจน์ได้นะ !

สิ่งที่จับต้องและพิสูจน์ไม่ได้ด้วยหัวใจละ สิ่งที่ว่าครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติไปจนถึงที่สุดแห่งทุกขันธ์ะ คูตี คูหลวงปู่มันท่านไม่มีเวลาพักผ่อนเลย ท่านต้อนรับเทวดาอยู่ตลอดเวลา เทวดาที่มาหาท่านๆ ไม่มีเวลาได้พักผ่อนเลย

ความเห็นจากภายในละ เราเห็นสิ่งนี้เป็นวัตถุ เราเห็นเป็นสิ่งมหัศจรรย์มหาศาลขนาดนั้น สิ่งที่เป็นภายใน สิ่งที่เราสัมผัสแทบไม่ได้เลย เราคาดการณ์ จินตนาการสิ่งนั้นไม่ได้เลย แล้วครูบาอาจารย์ท่านทำประโยชน์กับวิญญูะ ทำประโยชน์กับเทวดา อินทร์ พรหม มหาศาลขนาดนั้น สิ่งทีพิสูจน์ไม่ได้ พิสูจน์ไม่ได้ทางโลกนะ แต่พิสูจน์ได้ด้วยการประพฤติปฏิบัติเรานี้ไง

จิตเวลามันลงนะ จิตเวลามันเป็นไป มันเห็นนิมิตต่างๆ มันรับรู้ต่างๆ มันมหัศจรรย์กว่านี้เยอะนัก มหัศจรรย์จนขนาดที่ว่าใครปฏิบัติไปแล้วไม่กล้าพูดเลยนะ เพราะอะไร เพราะกลัวเขาถูกดูว่าเป็นคนบ้าคนบอโง ไอ้ที่ว่าบ้าบอจริงๆ ก็มี บ้าบอจริงๆ เพราะอะไร เพราะจิตมันลงไปแล้ว

สิ่งที่ลงไป เวลาจิตเราสงบเข้ามา มันจะเห็นต่างๆ เห็นนิมิตต่างๆ ครูบาอาจารย์บอก การเห็นนั้นเพราะเรายังมีอุปาทานในหัวใจเราอยู่ คำว่าอุปาทานคือมีเชื้อใจใจ มันมีประเด็นของมันนะ พอจิตสงบเข้าไป ประเด็นนั้นมันจะแสดงตัวออกมา ถ้าเราใจเย็น ๆ แล้วทำความสงบให้ชัดเจนขึ้นมา แล้วพิสูจน์ก่อนว่าสิ่งที่รู้ที่เห็นมันถูกต้องดังแหมไหน มันเป็นความจริงแค่ไหน ถ้ามันเป็นความจริงมันจะอยู่กับเราตลอดไป

คูลี เวลาแร่ธาตุ ทองคำ มัน โคนไฟหลอมละลายขนาดไหน มันยิ่งหลอมขนาดไหน มันยิ่งสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมา จิตของเราก็เหมือนกัน ถ้ามันลงสงบขึ้นมาแล้ว ถ้ามันมีความรู้ความเห็นอะไรต่างๆ ขึ้นมา เราก็ทำให้มันสงบเข้าไป

ดบะธรรมมันแผดมันเผา มันพิสูจน์ มันตรวจสอบไป ว่ามันเป็นจริงรีเปล่า ที่รู้ที่เห็นมันเป็นจริงไหม ถ้าจริงขึ้นมาจะ ๑ ก็จริง ๒ ก็จริง จริงก็ต้องเข้ากับความจริงสิ ถ้าเป็นความจริงมันพิสูจน์ได้นะว่าสิ่งที่รู้ที่เห็นนี่จริงไหม แล้วถ้าจริง จริงก็จริงแบบโลก ๆ ใจ จริงแบบวิญญู เพราะจิตมันเกิดมันตายอยู่ในวิญญูสงสารไป มันมีข้อมูลของมัน สิ่งที่มีข้อมูลมันแสดงตัวออกมาตามข้อมูลนั้น.. ตามข้อมูลนั้น..

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนอดีตชาติ ข้อมูลในจิตทั้งหมดนะ เมื่อเราเคยเป็นพระเวสสันดร เราเคยเป็นสหชาติ เราเคยเป็นอะไรต่างๆ นี่คือข้อมูลของจิตนะ นี่พิสูจน์ได้ ถ้าเป็นข้อมูลจริง ถ้าจิตมันสะอาดบริสุทธิ์จริงโดยที่ไม่มีอุปาทาน ไม่มีค้นหาความทะยานอยาก

สิ่งที่มันย้อนอดีต มันย้อนข้อมูลนั้น มันเป็นข้อมูลชัดๆ ข้อมูลโดยที่ไม่มีกิเลส ค้นหาความทะยานอยากไปอุปาทาน ไปคัดแปลง ไปเปลี่ยนแปลงให้ตามความพอใจของเรา แต่ถ้าจิตเป็นสัมมาสมาธิ ถ้ามันพิสูจน์ได้ มันพิสูจน์ได้หมดละ

คูลี สมัยพุทธกาล ฤๅษีชีไพรเขาระลึกอดีตชาติได้ทั้งนั้นนะ ฤๅษีชีไพรเขาทำใจของเขา ว่างๆ ว่างๆ ความสะอาดบริสุทธิ์คือสมาธินะ ถ้ามันมีกิเลสค้นหาความทะยานอยากเป็นแรงขับเคลื่อน มันลงสมาธิไม่ได้

แต่ลงสมาธิลงไปขนาดไหนแล้ว ถ้าไม่มีโลกุตตรปัญญา ที่ว่าใจใส ใจสะอาดบริสุทธิ์ จิตเดิมแท้.. จิตเดิมแท้.. จิตเดิมแท้ขนาดไหน กิเลสมันซุกอยู่ในจิตเดิมแท้นั้น เพราะกิเลสมันละเอียดอ่อนกว่านั้น กิเลสมันอยู่กับใจเรา แล้วเราจะรู้ธรรมชาติพระพุทธรเจ้ารู้ไปหมดนะ

ในพระไตรปิฎกนะท่องได้หมดเลย จำได้หมดเลย แต่จิตสงบแล้วฆ่ากิเลสไหมละ มันก็รู้แต่ธรรมชาติพระพุทธรเจ้าสอนอย่างนั้น.. อย่างนั้น มีเครื่องยนต์กลไกหมดเลย มีวิธีการจำได้หมดเลย แต่ทำไม่เป็นนะ

ชื่อเทคโนโลยีเขามาใช้ แต่สร้างไม่เป็น จ้าธรรมะพระพุทธเจ้ามาหมดเลย แล้วทำตัวเองไม่เป็น ทำขึ้นมาไม่ได้ เวลาใช้หมดไปแล้ว ใช้หมดคือจำใจ ศึกษามา โอ้โฮ..เย็นสบาย สงบเย็นมากเลยนะ เวลากิเลสมันตื่นขึ้นมันตีกระเด็นหมดเลยนะ มันตีหัวใจจมอยู่ในความรู้สึกหมดเลยนะ เวลากิเลสมันตื่นขึ้นมา มันตีกระเด็นหมดเลยนะ มันตีหัวใจจมอยู่ในความรู้สึกหมดเลย ชื่อเทคโนโลยีเขามาใช้ไง เวลามันเสียมันซ่อมไม่เป็นนะ โยนทิ้งนะ เลิกดีกว่า ปฏิบัติไปแล้วไม่ได้สิ่งใดเลย เพราะเราทำไม่เป็น เราทำไม่ได้

แต่ถ้าเราทำเป็นที่ว่านะ จิตสงบขนาดไหนมันจะรู้ มีนิमित มีความเห็นต่างๆ ให้ความเห็นแก่ความเห็นนะ ของอย่างนี้ปฏิบัติไม่ได้ มันเป็นข้อเท็จจริง เพราะจิตของคนถ้ามันสร้างเวรสร้างกรรมมาอย่างใด มันจะเป็นไปตามนั้นนะ

ถ้าเป็นไปตามนั้นนะ เราจะแก้กรรมแก้เวรนะ เราไม่เผชิญกับความเป็นจริงที่จะแก้ไขมัน แล้วเราจะไปแก้ไขที่ไหนล่ะ เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วยนะ จะพาลูกหลานเราไปรักษาแทน เราเจ็บไข้ได้ป่วยไม่รักษาที่เรา ไปรักษาที่ลูกหลาน

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตเจ็บไข้ได้ป่วย กิเลสมันอยู่ที่จิต ข้อเท็จจริงเห็นใหม่ ข้อเท็จจริงคือขันธ ข้อเท็จจริงคือสัญญาที่จำไว้ ข้อเท็จจริงคือเวรกรรมที่มันอยู่กับจิต มันไม่ใช่กิเลสนะ มันไม่ใช่กิเลส กิเลสมันคือกิเลส สิ่งที่เป็นประเด็น สิ่งที่เกิดขึ้นมานะ มันเป็นเวรเป็นกรรมที่มันมีอยู่ของมัน แล้วกิเลสก็คือกิเลสอีกตัวหนึ่ง กิเลสคือตัดทอนความทะยานอยาก กิเลสไม่ใช่ข้อมูลนะ ข้อมูลคือข้อมูล กิเลสคือกิเลส

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันสงบเข้าไป สงบจากข้อมูลเข้าไป แต่มันไม่สงบจากกิเลสนะ มันไม่สงบจากกิเลส กิเลสไม่ได้แก้ไขมันนะ ถ้าแก้ไขมัน สิ่งที่เราที่เห็นนั้นมันก็เคลื่อนไหว มันก็เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ถ้าจิตสงบเข้ามาแล้ว เราต้องย้อนกลับมาว่าสิ่งที่เกิดขึ้น นิमितนั้นมันเป็นอะไร มันก็เป็นอนิจจังทั้งนั้นนะ คูสิ เมื่อชาติที่แล้ว ชาติปัจจุบัน แล้วถ้าปฏิบัติไม่ถึงที่สุด มันจะมีชาติหน้าต่อไป อันนี้มันเป็นอนิจจังไหมล่ะ อันนี้มันมีแรงขับเคลื่อนไหมล่ะ แล้วเราจะแก้ไขมันอย่างไรล่ะ

ขนาดข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่มันก็ยังเปลี่ยนแปลง แล้วข้อเท็จจริงที่มันผ่านมา คุณที่มันเกิดขึ้นมาจากประเด็นที่มันฝังมาจากจิต มันมีปัญญาใคร่ครวญนะ เวลาประพฤติปฏิบัติมันต้องมีปัญญา มันต้องแก้ไขของมัน ถ้าแก้ไขของมัน มันจะแก้ไขของมัน มันจะร่มเย็นเป็นสุขที่นี่

โลกเราร้อนนัก ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการ “โลกนี้เราร้อนนัก ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจเราร้อน แล้วเธอจะยืมแยมกันอยู่ทำไม เธอจะรีบวิ่งมีความสุขหรือ” เวลา ยืมแยมแยมใส่ก็เป็นมารยาทสังคมทั้งนั้นนะ แต่ทุกดวงใจว่าแห้ว ออกจากนี้ไปแล้วจะไปไหน สโมสรสันนิบาตเลิกแล้วต้องกลับที่อยู่ของตัวเอง แล้วที่อยู่ของตัวเองกลับไปแล้วอยากกลับใหม่ละ ที่อยู่ของตัวเองถ้ามีความสุขก็อยากกลับไป ที่อยู่ของตัวเองไม่มีความสุขแล้วจะไปไหนละ.. แล้วจะไปไหน มันจะเร่ร้อนไปไหน ใจนี้จะเร่ร้อนไปไหน เห็นไหม

โลกนี้เราร้อนนัก ถ้าโลกนี้เราร้อนนัก เราต้องหาที่ความสงบเย็น ถ้าสงบเย็น เดี่ยวก็ร้อน เดี่ยวก็เย็น มันแก้ไขสิ่งใดๆ ไม่ได้ แต่ถ้ามันเข้ามาในหัวใจ คุณเหงื่อไหลไคลย้อย เคนจกรม นั่งสมาธิภาวนา สิ่งต่างๆ มันแสดงออกด้วยความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ

แต่ ! แต่เพราะว่าหนามยอกเอาหนามบ่ง ความเพียรความวิริยะอุตสาหะเข้าไปทำลายมัน เวลาเราเกิดขึ้นมาเราก็เกิดขึ้นมาจากกรรม เกิดจากพ่อจากแม่ เวลาบวชขึ้นมา เกิดจากอุปัชฌายะ แล้วเวลาธรรมะมันจะเกิด มันจะไม่เกิดจากความเพียรของเรา เกิดจากความวิริยะอุตสาหะของเรา แล้วมันจะเอาจากที่ไหนมาเกิดละ มันจะมาจากไหน ธรรมะมาจากฟ้าหรือ จะขอให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานให้เราหรือ พระพุทธเจ้าประทานธรรมะไว้ ไม่ได้ประทานธรรมะให้เรา ประทานธรรมะไว้ แล้วเราจะศึกษาใหม่ละ เราจะเอาใหม่ละ

อาหาร.. ถ้าสำหรับอาหาร ถ้าเราไม่เปิบเข้ามาในปากของเรา อาหารจะตกเข้ามาในท้องเราได้อย่างไร คือ สมาธิ ปัญญา ถ้าไม่ปฏิบัติมันจะเอามาจากไหน มันจะเอาจากไหน ความจำก็จำมาทั้งนั้นนะ ความจำไม่ใช่ความจริง ความจำๆ ได้ทั้งนั้นนะ ยิ่งจำยิ่งงงนะ

ยิ่งพระบวชใหม่ยิ่งงงใหญ่ พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น ธรรมะสอนอย่างนั้น แต่ทำอะไรไม่ถูกสักอย่างหนึ่งเลย เพราะมันเป็นทฤษฎี เพราะเรามีความรู้ทางโลก ความรู้ทางวิชาชีพ แต่ความรู้ทางการชำระกิเลสเราไม่มี แล้วเวลาเอาความรู้ทางวิชาชีพ ไปเอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาอ้างอิง แล้วเราก็มองว่าจะชำระกิเลส มันคนละเรื่องกันเลยนะ

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องจริง ความรู้ทางโลกวางไว้ให้ได้ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นมานะวางให้ได้ ถ้าวางได้ก็สงบได้ ก็วางไม่ได้ไง เวลาศึกษาธรรมะตามวิชาชีพนะ ตามแต่มุมมองของวิชาชีพในวิชาชีพของเขา มุมมองในศาสนา จะมองตามนั้นเลย ใครมีมุมมองอย่างไรก็ตีความศาสนาอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เพราะโลกเรามีความคิดอย่างนั้น เราก็ตีความตามความคิดเห็นของเรา แล้วมันเป็นความจริงไหมละ แต่ถ้าเราไม่ตีความเลย เราปล่อย.. แล้วเราทำความสงบของใจของเราเข้ามา ถ้าจิตสงบแล้วเราใช้ปัญญาของเราออกไป นี่ตามข้อเท็จจริง ! ตามข้อเท็จจริง มันจะเกิดเป็นรูปแบบใด มันจะเป็นสิ่งใด มันไม่มีสิ่งใด ไม่มีใครที่ทำแล้วได้ แล้วเหมือนกัน

คูสิ ในการทำสินค้า ในการทำงานทางโลก เขาพยายามจะให้เหมือนกันทุกอย่าง โดยประกอบด้วยมือต่างๆ แต่ละชิ้นมีชิ้นเดียวในโลก เพราะทำชิ้นนั้นถ้าเทคโนโลยีทำแล้วมันจะไม่เหมือนกันหรอก แต่ที่เขาทำกันอย่างนี้เพราะเป็นแม่แบบต่างๆ เป็นแม่แบบในอุตสาหกรรม มันถึงกดซ้ำ กดซ้ำ กดซ้ำออกมาอย่างนั้น อย่างนั้นมันก็ไม่เหมือนกัน เพราะบางอันมันชำรุด

คูสิ คูวัตคูสิ เครื่องยนต์กลไกที่เขาซื้อมา ถ้าเจ้าของเขาถนอมรักษาไว้ดี อายุการใช้งานเขาก็จะสูงกว่าคนที่ใช้โดยที่ถนอมรักษาไม่เป็น บำรุงรักษาไม่เป็นอายุการใช้งานเขาจะสั้นมาก มันก็สินค้าเหมือนกันนั่นแหละ ทำไมอายุการใช้งานมันแตกต่างกันละ เพราะมันอยู่ที่คนถนอมรักษาใช้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน ความเห็นของเรา ความคิดของเรา มุมมองของเรา มันก็มุมมองตามแต่วิชาชีพของใครวิชาชีพของใครมันก็มองอย่างนั้น ฉะนั้นเราต้องทำใจเราให้ได้ ทำใจของเราให้ดีขึ้นมา วิชาชีพนี้ต้องให้มันสงบตัวให้ได้ แล้วถ้าปัญญามันเกิด อริยสัจมีหนึ่งเดียว ! ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

มรรคญาณ มรรคเกิดอย่างไร มรรคญาณเกิดขึ้นมานะ ปัญญาชอบ งานชอบ เพียรชอบ ปัญญาทุกคนก็ตีว่าปัญญาๆ แล้วปัญญาของใคร ปัญญาในคอมพิวเตอร์ คูติโปรแกรมมันมีอย่างนั้นนะ มันกดมาได้หมดเลย มันไม่มีชีวิตเลยนะ ปัญญาของเราเนะ บางที่เราคิดได้ มันคิดได้ ไบรท์มากเลย บางที่มันคิด คิดไม่ออกเลย ความคิดเราทำไม่บางที่ปัญญามัน ไบรท์มันคิดได้แบบบรรเจิดเลย ทำไม่บางที่มันคิดไม่ออกละ

พอจิตมันสงบเข้ามา คูติ เวลาปัญญามันเกิด มันเกิดได้ยังไง พอมันเกิดขึ้นมา แต่ละคราว แต่ละครั้ง แต่ละหน นี่การฝึกฝนนะ เราต้องพยายามฝึกฝนเรา มันจะทุกข์จะยากยังไงต้องยอมทน เพราะคำว่าความทุกข์ความยากมาเป็นกำแพงขวางกั้น แล้วทำอะไรไม่ได้เลย จะทำอะไรก็จะทุกข์จะยากไปหมด

ถ้าจะทุกข์จะยากก็เห็นประโยชน์ของมัน ก็เห็นว่ามันจะทุกข์ไง ทุกข์อย่างนี้มันก็ทุกข์แบบโลก แล้วถ้าทุกข์อย่างนี้มันเป็นผีเป็นหนอง ถ้าเราไม่บ่ง เราไม่รักษาผีหนองนั้น มันจะเจ็บปวดแสบร้อนกับเราตลอดไป

กิเลสตัดความทะยานอยากในใจ ถ้าเราไม่ได้ปลดเปลื้องมันออก มันจะเจ็บปวดแสบร้อนกับใจนี้ไปตลอด แล้วข้ามภพข้ามชาติ จากชาตินี้จะชาติต่อ ๆ ไป เพราะมันเป็นเชื้อเท็จจริงของมัน ในเมื่อธาตุรู้ สสารที่มีชีวิต ที่มันไม่เคยย่อยสลาย คูติของวัตถุต่างๆ มันแปรสภาพของมัน สสารมันแปรสภาพจากสถานะหนึ่งไปเป็นอีกสถานะหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน จิตวิญญาณ เวลาภพชาติหนึ่งๆ เรามองไม่เห็นว่าคุณรู้สึกละเป็นยังไง ปัจจุบันนี้เครื่องวัดไฟฟ้าเกิดการกระตุ้นหัวใจต่างๆ กราฟต่างๆ มันมีได้ เพราะเขาใช้คลื่นไฟฟ้า คลื่นไฟฟ้ามันเป็นการแสดงออกของการเคลื่อนไหวของกระแสไฟในร่างกายของเรา นั้นมันก็ตัวเลขแค่นั้น แต่ความรู้สึกละ ความเป็นจริงในหัวใจละ

คูติ เราเป็นคนคดโกงเป็นคนเจ้าเล่ห์ เราเก็บความรู้สึกเราไว้ คูติ เวลา ๑๘ มงกุฎ มันแสดงออกมา สิ่งต่างๆ ที่มันแสดงออกมา มันแสดงออกมาจากหัวใจของมันนะ เรายังหลงเชื่อ เรายังคล้อยตามเขาไปเลย แล้วนี่คล้อยตามเขาไปนะ

แล้วกิเลสเราละ มันเป็นนามธรรมที่ว่ามันอยู่ในหัวใจของเราที่ว่ามันต้องเกิดต้องตายนะ มันไม่ย่อยสลายม มันจะเจ็บช้ำน้ำใจไปตลอด เจ็บช้ำน้ำใจ ! เวลาทุกข์ยากนะ เวลาคนทุกข์ทุกข์ตามประสาคนทุกข์ คนมั่งมีศรีสุขก็ทุกข์แบบคนมั่งมีศรีสุข คนหาเช้ากินค่ำก็ทุกข์ประสาอย่างนั้น เราเป็นพระก็ทุกข์ประสาพระ

นี่เป็นพระ ก็ว่าเป็นพระแล้วก็จะปฏิบัติให้พ้นทุกข์ให้ได้นะ แล้วปฏิบัติไปมันก็คาอยู่ มันดันไปไม่ได้ มันผ่านพ้นไปไม่ได้มันก็ทุกข์แบบพระ มันก็ทุกข์กันทุกคนละ แล้วมันทุกข์ของเขา ทุกข์ของเขามันก็เหมือนกับ โอกาสนะ คุณสิ โลกนี้เราร้อนนัก เขาพยายามหาที่ร่มเย็นเป็นสุขของเขา เราเป็นนักรบ นักรบ คุณสิ เวลาเข้าศึกสงครามเขารบกัน เขาใช้กลยุทธ์ของเขาประหัดประหารกัน

เวลาทางโลกเขา เขาไม่ได้เข้าสงครามอย่างนี้ เขาพยายามจะเข้าสงครามอย่างไหน คุณสิ เวลามาประพาศปฏิบัติแต่ละที การมาวัดมาวาก็มาเข้าศึกสงคราม.. สงครามระหว่างธาตุชั้น ๓ ระหว่างกิเลสกับจิต ระหว่างกิเลสกับธรรม ต่อสู้กันในห้องใจ เขาเข้าสงครามเป็นครั้งเป็นคราว มาฝึกสงคราม

เราอยู่ในสนามรบเลย อยู่ในสนามรบตลอดเวลาแล้วเราทุกข์ คุณสิ เวลาเราอยู่ในสนามรบ ลูกปืนใหญ่ จรวดเขายังกันข้ามหัวไปข้ามหัวมา หลบไปหลบมาอยู่ที่นี่ นี่ก็เหมือนกัน กิเลสเวลามันเหยียบย่ำเรา จิตมันก็หลบไปหลบมา จะสู้กับมัน สู้ไม่ไหว

โลกนี้เขาเราร้อนนัก เขายังหาที่พักที่พึ่ง เราเป็นนักรบอยู่แล้ว เราก็เราร้อนประสาเรา แล้วเราจะเอาอะไรเป็นที่พักล่ะ เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่งอาศัย สิ่งที่จะอาศัยให้จิตใจมันร่มเย็นเป็นสุข ให้อาศัยพอผ่อนคลาย

ครูบาอาจารย์ท่านพูดอยู่ประจำนะ “จิตสงบพออยู่พอกิน” แค่จิตสงบนี้พออยู่พอกิน ขนาดจิตสงบผู้ที่ไม่เข้าใจนี่ก็คือนิพพาน เพราะมันสงบเย็นไง ธรรมะคือความสงบเย็น แต่สงบเย็นนะมันต้องสงบเย็นแบบอรูปธรรม !

อรูปธรรมคือไม่มีการแปรปรวน โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์เป็นอรูปธรรม อรูปธรรม..อฐานะ.. ไม่มีการเปลี่ยนแปลง มันไม่เปลี่ยนแปลง มัน

คงที่ของมัน เราไม่มีสิ่งใดเป็นของคงที่ ของคงที่คือไม่เปลี่ยนแปลง มันพ้นจากกฎของอนิจจัง พ้นจากกฎของการเปลี่ยนแปลง

แล้วในความรู้สึกเรา มันคงที่ใหม่ ความสงบของเราคงที่ใหม่ ความเป็นไปของเราคงที่ใหม่ ความว่างคงที่ใหม่ สรรพสิ่งในหัวใจคงที่ใหม่.. ไม่มีอะไรคงที่สักอย่าง แล้วเป็นธรรมชาติใหม่ละ

ถ้ามันไม่เป็นธรรม ทำไมเราไม่ตรวจสอบละ ทำไมเราไม่หยุดแสวงหาของเราละ ถ้าเราแสวงหาของเรา เราพยายามทำของเรา สิ่งต่างๆ ที่มันเป็นขึ้นมา ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิ พอดิตสมาธิ คิดในนิพพาน ถ้ามันมีนิพพานจริงจะขอดิต ถ้ามันเป็นนิพพานจริงๆ มันไม่ใช่นิพพาน เพียงแต่ว่ากิเลสมันอ้างว่าเป็นนิพพาน

ถ้าคิดสมาธิมันเข้าใจว่านี่คือนิพพาน เพราะนิพพานคือความสงบเย็น สงบแล้วนะ ว่างแล้วนะ ทุกอย่างสมบูรณ์แล้วนะ แต่ไม่จริงสักอย่าง ไม่จริงนะ เพราะสิ่งนี้พิสูจน์กันไม่ได้ คุณี เวลาเอกสารทางราชการ เขาพิสูจน์ได้นะ สร้างเอกสารเท็จ ใช้เอกสารเท็จ

นี่ก็เหมือนกัน สมาธิเท็จ ! เวลาสร้างแล้วสร้างสมาธิเท็จ ใช้เอกสารเท็จอีก นี่สมาธิคือนิพพาน สมาธิก็เท็จ แล้วอ้างว่าเป็นนิพพาน ยิ่งเท็จ ๒ ชั้น ๓ ชั้น นี่ไง ถ้าเราปฏิบัติ ถ้าเราตรวจสอบเราจะรู้ของเรา เราจะเห็นของเรา

ถ้าเป็นสมาธิมันไม่เท็จ มันเป็นความจริงขึ้นมา เอกสารพิสูจน์ได้ว่าเอกสารนี้ถูกต้องไหม ถ้าเอกสารถูกต้องรับรองเอกสาร ยะถาถูกต้อง.. เอกสารนี้ถูกต้องไหม ญาณทัศน์นะ.. รับรองเอกสารแล้วเอกสารใช้ได้ ถูกต้องตามกฎหมาย สิ่งต่างๆ มันพิสูจน์นะ มันเป็นอย่างนี้จริงๆ การปฏิบัตินะ มันตรวจสอบได้จริงๆ มันเป็นไปได้จริงๆ

นี่ไง เราถึงปฏิบัติ วันสำคัญทางพุทธศาสนา ครูบาอาจารย์ของเราละ เพราะเราปฏิบัติกัน เริ่มต้นของคนเข้ามาฝึกปฏิบัติ เป็นชาวพุทธในทะเบียนบ้านมันก็เป็นธรรมดา มันเป็นเรื่องของศาสนา คนเกิดมาสัญชาติใด นับถือศาสนาใดก็นับถือศาสนากันไปเป็นพิธีกรรม

แต่เรานับถือศาสนาได้จริงจังกี่จะหาที่ประพฤติปฏิบัติ จะเอาความจริงขึ้นมา พอเราจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะต้องหาหลักหาเกณฑ์ของเรา ถ้าเราหาหลักหาเกณฑ์

ของเรา สิ่งทีประพศติปฏิบัติมันมีข้อเท็จจริงมากน้อยแค่ไหน ถ้ามีข้อเท็จจริงมากน้อยแค่ไหนนี้ มันทำได้ไง มันพิสูจน์ได้ ธรรมสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมัง

ธรรมสากัจฉา ..การสนทนาธรรม การตรวจสอบกันเป็นมงคลอย่างยิ่ง เราตรวจสอบกันด้วยเหตุด้วยผล เราไม่เอาสีข้างเข้าถู่ะ เราอย่าว่าเป็นความว่าง ความว่างก็ต้องคือความว่างสิ จะพิสูจน์เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ความว่างมันก็มีหลายระดับ ยิ่งปัญญา มันก็ยังมีหลายระดับ แล้วปัญญานี้มันปล่อยวางยัง ไร มันมีความรู้สึกยัง ไร อันนี้มันเป็นข้อเท็จจริงที่คนไม่รู้ไม่เห็นพูดไม่ได้

ถ้ามันพูดออกมาจากความจำ มันอยู่ในสังคมนะ เพราะว่าในการประพศติปฏิบัติ ในทางวิชาการที่เขาศึกษากัน มันศึกษาทันกันได้ แต่ในการปฏิบัติมันก็ทันกันได้ แต่ทันกันได้มันมีน้อยนัก ไร เพราะทันกันได้ มันทันกันได้ด้วยข้อเท็จจริง พูดคำเดียวรู้หมดนะ

ถ้าเป็นความจริงมันจะพูดตามความเป็นจริงนั้น เห็นตามความเป็นจริงนั้น แล้วจะเป็นตามข้อเท็จจริงนั้น แต่ถ้าไม่เห็นตามความเป็นจริง พูดตามคำบอกเล่า พูดตามสัญญา พูดแล้วใช้จินตมยปัญญา จินตนาการให้มันเป็นสภาวะแบบนั้น พอเป็นสภาวะแบบนั้นเราก็เอาสภาวะแบบนั้นจินตนาการแล้วก็พูดเป็นภาษาสมมุติอย่างนั้น

พูดออกไปนะ ปล่อยไป.. ปล่อยไป.. ปล่อยความโง่เขลา ปล่อยความเบาปัญญาออกไป แต่นี่มันเป็นเพราะสังคมโลก ไร ผู้รู้จริงมันน้อย ไร เขาก็เชื่อถือกัน ยิ่งปล่อยความเขลา ความเบาปัญญาออกมานะ เพราะสังคมมันสังคมเบาปัญญาอยู่แล้ว สิ่งทีปล่อยมาโดยจินตนาการ แต่เพราะความเบาปัญญานั้น มันเข้าใจได้ ไร มันถึงเป็นสมาธิเท็จ ! เป็นมรรคผลเท็จ ! เป็นการปฏิบัติเท็จ ! แต่โลกเขาชอบใจพอใจกัน เพราะมันเป็นสมมุติ ไร เป็นตรรกะ เป็นปรัชญาทีเข้ากันได้ ไร

แต่ถ้าเป็นความจริง เป็นเอกสารจริง เป็นสมาธิจริง เป็นการปฏิบัติจริง เป็นมรรคผลจริง แล้วธรรมสากัจฉา ใครรู้ได้ละ นี้ ไรธรรมสากัจฉา ใครรู้ไม่ได้ มันก็รู้ได้ด้วยการแสดงธรรม ครูบาอาจารย์เราแสดงธรรม เราฟังธรรมกันเพื่อมีที่ฟังที่อาศัย เพื่อมีที่เกาะเกี่ยว ถ้าเกาะเกี่ยว เรามีที่ฟังอาศัย เราเป็นอย่างนี้ใหม่

เวลาครูบาอาจารย์แสดงธรรม เวลาปฏิบัติจะเป็นอย่างนั้นไหม ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น มันทำไมถึงไม่เป็น ไม่เป็นเพราะเหตุผลอย่างไร เหตุมันผิดกันอย่างไร ผลมันแตกต่างกันอย่างไร ถ้าเหตุมันอันเดียวกัน ผลมันแตกต่างกันได้อย่างไร ถ้าผลมันแตกต่างกัน มันก็ผิดมาตั้งแต่เหตุ

ถ้าผิดมาแต่เหตุ เราก็ต้องไปแก้ไขที่เหตุ นั่น สติทำอย่างไร สมาธิทำอย่างไร ปัญญาทำอย่างไร ถ้าทำอย่างไร ถ้าพิจารณาไปผลมันจะตอบออกมา ถ้าผลมันตอบออกมา มันอันเดียวกัน ถ้ามันอันเดียวกันเราจะเข้าใจแล้วซึ่งใจมาก

คุณสิ วันนี้เป็นวันมาฆบูชา นะ สงฆ์ไม่ได้นัดหมาย มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑,๒๕๐ องค์ โดยไม่ได้นัดหมาย ต่างองค์ต่างมา ด้วยระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดง โอวาทปาฏิโมกข์ เราจะไม่ทำความชั่วทั้งหมด จะทำแต่คุณงามความดี ทำจิตใจที่ผ่องแผ้ว

คุณสิ แล้วคำพูดการตรวจสอบ พระอรหันต์ด้วยกัน พระอรหันต์ต้องรู้หมด แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมออกไป แสดง โอวาทปาฏิโมกข์ แล้วผู้ฟังจะฟังด้วยความুদ্ধคติมึ่ ความুদ্ধคติมึ่เพราะเหตุใด ในเมื่อจิตใจก็สะอาดบริสุทธิ์อยู่แล้ว ทำไมต้องฟัง ทำไมต้องুদ্ধคติมึ่ด้วยล่ะ มันুদ্ধคติมึ่เพราะอะไร

เพราะความสะอาดบริสุทธิ์อย่างนี้ แล้วทำความเท็จทั้งหมด เท็จคือทุจริต ความคิดที่เป็นทุจริต มันจะเกิดนะ นี่ไง เราจะไม่ทำความชั่วใดๆ ทั้งสิ้น ในเมื่อจิตใจมันสะอาดบริสุทธิ์อยู่แล้ว ถ้าทำสิ่งที่ทุจริตมันเป็นแค่ผงธุรีที่เข้าไปในความสะอาดบริสุทธิ์ นั้นมันเห็นชัดเจนไง

มันเห็นชัดๆ ! มันคิดทุจริตไม่ได้ เราไม่ทำความทุจริตทั้งสิ้น ไม่ทำความชั่วทั้งสิ้น ทำคุณงามความดี เห็นไหม น้ำสะอาด น้ำคินี้มันเป็นน้ำคินี้อยู่แล้วนะ สิ่งที่เป็นน้ำคินี้คุณงามความดีทำความขบเคลื้อนของพลังงานของน้ำที่สะอาดบริสุทธิ์เพื่อประโยชน์กับโลก

นี่ไง เราไม่ทำความชั่วทั้งสิ้น เราจะทำแต่คุณงามความดี ทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว คุณสิ เคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนา วิหารธรรม มีเป็นเครื่องอยู่อาศัย สอุปาทิเสสนิพพาน ยังมี

ชีวิตอยู่ มีเลือด มีลม มีการจับมีการถ่าย มีการกินอาหาร มีการขับถ่ายตลอด มันก็ปกติธรรมดา นี่ไง สิ่งที่มีการขับถ่าย มีการเคลื่อนไหวอยู่ นี่วิหารธรรม

ถ้ามันเคลื่อนไหวมันปกติ มันก็มีความสุขสบายใจ ความสะดวกสบายธาตุชั้นภรรษา หะเว ปรากฏขนุชา รับภาระอย่างยิ่ง รับภาระธาตุ ๔ และชั้น ๕ เป็นภาระ เพราะจิตมันพ้นออกไปแล้ว พระอรหันต์คือพระอรหันต์ ! พอสิ้นกิเลสก็เป็นพระอรหันต์แล้ว มีชีวิตหรือตายไปก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกันนะ

สุอุปาทิเสสนิพพาน กับ อนุอุปาทิเสสนิพพาน ก็อันเดียวกันนะ อันเดียวกันแต่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิตเท่านั้นนะ มีชีวิตหรือไม่มีชีวิตในโลกใจ แล้วเวลานิพพานไปแล้วอนุอุปาทิเสสนิพพานไม่มีชีวิตหรือ

นั่นไง ธรรมชาติอันนั้นมันคืออะไร ก็มันอยู่ของมันสภาวะแบบนั้น นี่ ๑,๒๕๐ องค์นี่ มันเป็นปกติเข้าใจหมดแล้ว แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมกับพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ นี่ไง มันเป็นการตรวจสอบกันในเรื่องความสะอาดบริสุทธิ์ในพระพุทธศาสนา

วันสำคัญทางพุทธศาสนานะ เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกถึงพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์แล้วเรากิเลสเต็มหัว เราเป็นพระ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราก็พยายามประพฤติปฏิบัติ ตะเกียกตะกาย เอาความรุ่มเย็นเป็นสุขมาสู่ใจเราบ้าง ให้ใจเรามีความรุ่มเย็นเป็นสุขนะ

วันมาฆบูชา วันที่พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ จาตุรงคสันนิบาตกันมาประชุมกัน เอาอันนี้ให้มันเป็นแบบผลงาน ผลงานของพระพุทธศาสนา ผลงานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็เป็นสาวก สาวกะ เราก็เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เราก็พยายามตะเกียกตะกาย พยายามทำใจของเรา พยายามประพฤติปฏิบัติของเราให้ถึงเป้าหมายของเรา เอาอย่างนี้มาจรจรโลงใจให้เรามีกำลังใจสิ

เวลาวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ให้มันฮึกเหิม ให้หัวใจมันฟ่องแผ้ว ให้หัวใจมันองอาจกล้าหาญ อย่าให้กิเลสมันเหยียบหัว แล้วก็นอนจมกับมันอยู่อย่างนั้นนะ ไม่

เปลี่ยนแปลงอารมณ์ ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้สึก ไม่มีหนักมีเบา มีเหตุมีผล ให้มีชีวิตอันรื่นรมย์ในการประพฤติปฏิบัติ ชีวิตรื่นรมย์ในการเผชิญหน้ากับกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก

เผชิญหน้าเห็นใหม่ เราก็มีหน้ามีตาอยู่นี้ หน้าตาเราก็แปร่งฟันล้างหน้าทุกวันนะ แต่หน้ากิเลสนี้ไม่เคยเห็น แล้วเผชิญหน้าอะไรกับมัน ไม่มีใครเคยเห็นกิเลส ไม่มีใครต่อสู้กับกิเลส

หลวงตาท่านพูดประจำ “ถ้าไม่มีวิปัสสนา ความสงบของใจเราไม่มี จะรู้จักกิเลสได้อย่างไร จะเห็นหน้ากิเลสอย่างไร จะเผชิญหน้ากับมันอย่างไร” เรามีหน้ามีตา แต่กิเลสหน้าตามันเป็นยังไง เราจะเผชิญหน้ากับมันยังไง เราจะสู้กับกิเลสยังไง เห็นใหม่ นี่นักรบ

เราเป็นพระนะ โลกเขาเห็นภัยในวัฏสงสารกันเขาหาที่หลบที่พึ่งกัน เรานะเป็นนักรบ เราจะรบกับมันเลยละ แล้วกิเลสมันอยู่ในใจเรา เราเห็นหน้ามันบ้างไหม เราพยายามต่อสู้กับมัน ด้วยมันมีกำลังมากกว่า เหนือกว่า มันก็ให้เราล้มลุกคลุกคลานทุกข์ของพระไง

ทุกข์ของโลกมันก็ทุกข์ของเขา ทุกข์ของพระเพราะว่ากิเลสมันเหยียบย่ำ พยายามต่อสู้กับมัน ต่อสู้กับกิเลสนะ นี่ทุกข์ของพระ แต่มันไม่ใช่ทุกข์ในอริยสัจ ทุกข์ควรกำหนด

ถ้าทุกข์ในอริยสัจนะ ทุกข์มันมาจากไหน ทุกข์มันมาจากไหน ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ทุกข์มันอยู่ที่ไหน หลวงตาท่านบอกว่า กิเลสมันถ่ายไปบนหัวใจของเราแล้ว มันถ่ายความทุกข์ไว้ มันก็หนีหน้าไปแล้ว เราก็มาร้องทุกข์.. ทุกข์.. บ่นไป เดินจงกรมก็ทุกข์ แต่ไม่เห็นว่าการถ่ายกิเลสมันมาถ่ายไว้นะ

ทุกข์ในสมมุติกับทุกข์ในอริยสัจ ทุกข์ในอริยสัจนั้นมันเป็นความจริง ถ้าเห็นอันนั้นจับความจริงอันนั้น จับใจเราได้ จับความเคลื่อนไหวอันนั้นได้ ทุกข์ในอริยสัจ จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ มรรคผลกลั่นออกมาจากอริยสัจ เรามีสติจะความจริงเกิดขึ้นมาด้วยความเพียรของเรา ด้วยความมุมานะของเรา ด้วยผลประโยชน์ของเรา เพื่อประโยชน์กับเราเอง เอวัง